

Absolutno a pravda

Mluvit o „absolutní pravdě“ v protívě k pravdám relativním je terminologicky poněkud problematické. Absolutus znamená původně oddělený, postrádající jakýkoli vztah k něčemu jinému. Proto by to znamenalo, že pravda je svým způsobem netečná vůči tomu, co se děje v e světě „relativních pravd“. Ale to by byl hrubý omyl. Každá relativní pravda je nejen vůbec možná díky Pravdě, nýbrž stává se (relativní) pravdou teprve ve světle (a ještě spíš: v prostoru, v mocném poli) Pravdy. A to ne proto, že by každý pohyb relativní pravdy v tomto poli vyvolával automaticky jakési vyjevování mezí platnosti a neplatnosti oné relativní pravdy, nýbrž protože Pravda je vskutku jakoby „aktivní“, je v pohybu (byť v časově opačném směru, než jak známe o veškerých pohybu vnitrosvětých): Pravda vskutku přichází, má adventivní charakter, a veškeré naše tzv. relativní pravdy jsou jen odpovědí na výzvy Pravdy. A dále platí, že tyto výzvy (nepředmětné, ale přicházející) mají adresný charakter, tj. přicházejí ke konkrétním lidem, takže nemůžeme o vyjevování oněch mezí relativních pravd mluvit jako o období pohybu elektrického vodiče v magnetickém poli. – A to, co tu bylo pověděno, neplatí pouze o vždy znovu přicházející Pravdě, nýbrž také a především o čase: časová pravých jsoucnen není důsledkem jejich pohybu (proměn), nýbrž jejich pohyby (proměny) mají v přicházejícím čase budoucnosti) umožnění a základ svého pohybu, svých proměn.

(Písek, 030806-1.)